

Det er altsaa ganske de samme Ord; der henvises til Arrestreglementet, ikke til hele § 12, men kun til saa Viniere deraf, og jeg skal tillade mig — jeg haaber ikke, den ærede Formand har noget at indvende derimod — at læse nogle Viniere op for at vise, hvor snævre Regler der gælder efter Arrestreglementet, og altsaa ogsaa fremtidig, hvis dette bliver til Lov, for Tvangsarbejdsanstalterne med Hensyn til Anvendelse af Rotting, og hvilke de særlige Betingelser ere, som udtrykkelig fores. Reglementets § 12 taler om disse Tvangsmidler: „Anlæggelse af Spændetroje i indtil 24 Timer eller endog korporlig Kædselse med 3—15 Rottingslag“ og siger saa: „Herved bliver dog at iagttage, at den sidstnævnte Straf ikkun bør anvendes for grove Brud paa den Orden, som bør finde Sted i Arresten, saasom Vold imod Arrestforvareren eller Medarrestanter, kvalificeret Desertionsforsøg, Gentagelse af ringere Uordener, der vidne om aabenbar Trods, eller deslige.“ Det er altsaa under disse Betingelser, altsaa netop som et yderste Nødmiddel, at disse Midler kunne anvendes, og i det følgende omtales det saa, hvorledes Sagen skal bringes under Behandling ved Politiprotokollen, ligesom det er bestemt i Fattigloven, at Spændetroje og de øvrige disciplinære Straffemidler ikke kunne paalægges uden Politimesterens Medvirkning.

Det ærede Medlems øvrige Udtalelser skal jeg ikke komme videre ind paa, men naar det ærede Medlem tillagde mig en Ytring om, hvilke Udgifter der er med Hensyn til Fremtiden for at saa Rottingens indført i det hele taget i Tvangsarbejdsanstalterne, saa er det ikke mig, der har Vren deraf — saa vidt jeg ved, kaldt den Ytring fra det ærede 3dje Medlem for 6te Kredts (Mr. Sørensen), men det er jo et aldeles underordnet Punkt.

P. G. C. Jensen: Den ærede Ordfører bemærkede, at jeg ikke har Ret i mine Ytringer, at man ikke i Tvangsarbejdsanstalterne har noget Middel til at tvinge Folk til at arbejde, og sagde, at det var i alt Fald betydeligt overdrevent, og den ærede Ordfører gjorde det med saa stor Virkning, at min ærede Kollega, det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) dermed betragtede den Sag som afgjort, at nu havde jeg sagt noget, der ikke var rigtigt, og at den Karakteristik, jeg havde givet af Tvangsarbejdsanstalterne, var i den Henseende ikke overensstemmende med Virkeligheden. Men den er aldeles rigtig. Jeg har i min Haand Reglementet for Tvangsfanger i Kjøbenhavns

Tvangsarbejdsanstalt. Dette Reglement indeholder to Arter af Straffebestemmelser, nemlig for mindre Overtrædelser og for grovere Overtrædelser. Nu vil enhver jo vide, at det ikke at ville arbejde, nødvendigvis maa henføres til de mindre Overtrædelser, det er vel omtrent den mindste Forseelse man kan begaa i en Tvangsarbejdsanstalt, og derom indeholder § 3 i Reglementet følgende. Efter at have sagt, at Fangerne have uvægerligt at udføre det dem paalagte Arbejde, hedder det: „For mindre Overtrædelser af dette Reglement kan Bestyrelsen bestemme, at paagældende skal have fortabt den hele eller en Del af den mulig tilgodebrevne Overfortjeneste.“ Det er alt, hvad der findes af Straffebestemmelser for mindre Overtrædelser, og det forekommer mig i Virkeligheden at være en ganske humoristisk Straffebestemmelse, naar man tænker sig den anvendt overfor det ikke at ville arbejde, thi naar det eneste man kan gøre, er at berøve dem den Fordel, de kunne saa af deres Overarbejdsfortjeneste, og de netop ikke ville arbejde fra den første Dag, de komme der, saa vil jeg spørge, om det er mig eller den ærede Ordfører, der har Ret, naar jeg har sagt og han benægtet, at man savner ethvert Middel til at tvinge dem til at arbejde. Nu kan den ærede Ordfører ganske vist sige, at det er en slet Anstalt, denne Ladegaard, at den er daarlig indrettet, at vi ogsaa skulle have en bedre, og at der findes andre Anstalter, hvor man har bedre Regler. Jeg skulde dog tage meget fejl — jeg hørte efter, hvad den ærede Ordfører oplæste — naar jeg tvivler om, at der er bedre Straffebestemmelser ved de andre Anstalter, f. Eks. denne Mønteranstalt i Aalborg. De vare omtrent lige saa hensigtsmæssige som dem, jeg her har nævnt. Der er f. Eks. den Straf, at man kan sætte dem til andet Arbejde. Han vil ikke udføre det Arbejde, man paalægger ham, saa kan man straffe ham ved at sætte ham til andet Arbejde, og man kan ogsaa berøve ham den Overarbejdsfortjeneste, som han ikke har fortjent! Men ganske bortset deraf vil jeg sige, at der ikke er Tvivl om, at den Lov, vi her behandle, i ganske særlig Grad vil komme til Anvendelse i Kjøbenhavn, det vil være forholdsvis sjældent, at Folk ville blive tiltalte efter denne Lov uden for Kjøbenhavn. Det er herinde, vi lide under disse Forhold, og naar vor Anstalt herinde er saaledes, som jeg nu har dokumenteret den at være, at man ikke har Midler til at tvinge Folk til at arbejde, saa ere vi dog inde under denne Banffelighed for Næblikket, indtil den ærede Justitsminister bifalder